

PORTEM JA A DINS L'ETERNITAT

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'Evangeli d'avui cita unes paraules de Jesús davant el Temple. Són del darrer discurs que Marc, posa en boca de Jesús, molt a prop ja de la passió.

Fent ús del gènere apocalíptic, Jesús diu que: «el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient...». Amb aquestes paraules no vol descriure tant un cataclisme còsmic final com preludiar el gran anunci de la ja vinguda del «Fill de l'home venint sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat». Punt important del nostre Credo.

La sobirania majestuosa amb què Jesús es refereix en parlar d'aquesta seva vinguda ens fa intuir quelcom del gran valor de la nostra vida.

«El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran». La força d'aquestes paraules no està tant en la destrucció del món com en el caràcter indefectible de les paraules de Jesús. Sí, hi ha situacions terrenals que passaran, però amb la paràbola de la figuera Jesús ens invita a discernir, també avui, el nostre futur a través dels signes dels temps. Certament, tant la creació com la humanitat, portem dins l'Eternitat com a penyora.

El creient, davant el drama que sacseja sovint la vida humana sap i creu que Déu i el seu Regne seran la nostra vida per sempre. «Aquell dia» serà el de la vinguda del Senyor i la manifestació definitiva del Regne.

Nosaltres sovint ens preguntem per l'essencial del missatge cristià, i Jesús avui ens en parla d'allò que és definitiu. Mateu, en referir-se a la fi dels temps, recorda que serà un examen sobre l'amor. Se'ns dirà: «què has fet o has deixat de fer a cadascun dels teus germans?»

Aquesta és una pregunta que ens cal escoltar permanentment, i es diu també que és de savis mirar cap allò que ens espera en el futur.

La meta ja és present en el camí que fem avui. Aquell que vindrà és Aquell mateix a qui avui seguim.